

λεψαν, τὰ κάρδα δὲν ἔτοιξαν. 'Ολόγυρα βασιλεύει σιωπή.

Απελπιζόμενος ὁ πετεινὸς σώπας. Θά μήθε τώρα νά κατεβί από το ξύλο, μά φοβάσθαι. Πών νά κατεβί μή σέ τέτοια ήσυχη, σ' αὐτή τη φορείη ἐφοριά ; Είνε πλάκα λωντανό καί ζητά τη ζωή. Νά ζημέψουν τον ιάχυτο γρήγορα, νάβετε τον ιάχυτο κάτι το δυστυχημένο ποιδί ! Αλλά σιμέωνα ἀργούνε νά ζημέψουν καί το σπαστό σάν να μήν θήβετε νά φύγη, να ξεβαστούν. 'Ο πετεινός τά σκεπτέται θια αὐτά τα παράξενα πράγματα, όσο μπορεί νά σκεφθῇ ένα ποντί, μά πρόκειται γιά ζητήματα δύσκολα για το δέξιολόπτο μωάδι του καί δέν μπορεί νά καταλάβῃ τι έπαθε το ςωριό. Πών είνε η φιλενάδεις του ; Γιατί είνε μονάχος ; Γιατί δὲν βγήκε ο πατούς ; Γιατί δὲν γιτούσε η καρπάνα τη έκκλησιας ; Πών είνε δύ βοσκός με τό κοπάδι ; Πών τούς τηρε, πούς τοὺς λήστευε ; Γιατί δὲν τραγουδούν οι βοσκοί ; Ποιος έτσι δάκρυα τοὺς ἀνάγκασε νά σωπάσουν ; Νά κουμούνταν ἀφαγε τούς άκόμα ; Τι μαρκύν είναι αὐτός ο σημερινός ίππος ; Το άρρωστο ποντί παραζενεύεται καί φοβάσθαι...

Ποιός τὸν ἄφησε ἐνωπόν αὐτὸν μονάχο μέσον σ' αὐτῆι την τρομερὴν ἀγήματος; Μέσος στὶ γενικά αὐτῇ νέρωνα τι κρίματεστα πειά; Φῶντας λοιπόν, δυστιχίαιμένο πούλι, φῶνάει! Θα φάσσος ἀναγεῖ ἡ φωνὴ σου ὡς τὸν οἰδανό; ... Καὶ δὲ πετεινὸς φωνάντει, φωνάει λοξάνα...

Ποιὸν ὄμως θὲ ἔπειτα; Γύρῳ ἀπλώνεται βαρύς, αἰώνιος ὁ
πτυκός. Καὶ δῶμας ἀδιάκοπα φωνάζει ἀπὸ τὸ ὑψός τοῦ ἐντὸν τοῦ ὀ-
πεῖνος, φωνάζει μὲν δὲ την τὴν δίδυμην, φωνάζει δύνατά σος μπορεῖ.
Τοινάχιστον ἔτσι τοῦ φαίνεται, πώς φωνάζει δύναται, γιατὶ πραγμα-
τικά ή φωνή την βγάζει ἀπὸ τὸ λαρυγγό του ἐξεινή, ἄπον, κλα-
μάρική. Δέν τινάξει πειά τη φτερά του, δὲν είνει γεγανέτη προφα-
νεία για τὴν ἡχηρή φωνή του. Ἡ μοναξιά καὶ ἡ σιωπή τὸν τσάκασαν.
Φωνάζει καὶ ζάφωνε, χαμηλώνε τὸ κεφάλι, σάν νάβαζε κακὸ στὸ
νοῦ του.

Ἐξαφάνισαν περιπατησίας στὸ μανδρί. Τέλος πάντων δὲν εἶναι μοναχός. Κάποιον μήτιρ. Ὁ πετεύει προς θάρρος, αντινικεῖ αὐτὴν τῇ φορᾷ τὰ φτερά του καὶ φώναξε διποτα τις περασμένες κατέλει μέρες. Φώναξε καὶ πέταξε ἀπ' τὸ ξύλο.

Ο πετείνος τὰ εἰδεῖ. Νῦ κατάλαβε ἄραγε ταὶ ἐστήμανται ἐκεῖνα τὰ μάτια. Οὐ τὸ κατάλαβε γιατὶ ἔχουν ἑνὶ κίνημα νύ πετείνη πάλι στὸ ξύλο. Μα τοῦ κάνουν... Τὸ δύο μάτια ζυγόσαν, μᾶς ἔστη πνοὴ περιζάλωσε τὸ ποινὶ καὶ μώλις πρόσφετος ν' ἀησησι μιὰ θλιβερὴ, οὐτερηνή κοινωνίη, κοινώθυντας τὸ κρίσινον αισχύλον τούτον...

Τετέλεσται!... Στὸ χωρὶο δὲν ἔμεινε πειὰ κανένας, δὲν
ἔμεινε τίποτε!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο ΛΙΑΣΗΜΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΠΑΡΟΝ

"Ενεας ἀπὸ τοὺς διαστημάτους ιδωτοῖς τοῦ δεκάτου ὡρῶν αἰώνων ἴστηξε καὶ ὁ Μιχαὴλ Μπαράρος ἢ Μταράρος.
Οἱ πατέρες τοῦ Μπαράρον ἦταν ἐπόσιοι διάσημοι ιδωτοίς καὶ γ' αὐτὸν κυρίως θὰ μιλήσουμε ἐδώ. Τὸ στάδιον τοῦ Μπαράρον τὸ εἰλικρινότερο ὄντα στοῦ Ινστιτούτου. Κατώτεροι όμως έκτισε· νά πάρη στην παραστάσια ένος περιοδεύοντος θιάσου. Κι' ἐπὸ τὴν ήμέα αὐτῇ ἔννοιοσε μὲν τόση δινυτή κλίση πρὸς τὴν ορού, ὅπερ ἔγκαττελείμη ἀμέσως τὸ εμπότιο, ἀφῆσε καθώς ὑπόθεσος τοῦ ἀπάντηκτου τὸ Κερδόνο 'Ερμῆν καὶ ταπεινώσθε. Σπειταὶ ἀπὸ δρεπές παραλήσεις καὶ κινεῖσις νά προστρέψῃσιν ὡς... κομπάρσος στὸν περιοδεύοντα αὐτὸν θιάσον, ἔνα θιάσο πλανούντος ιδωτούν, ἕνα θιάσο φτωχοῦ καὶ πεινασμένου!..."

"Οπως ἀπεδείχθη δύμως ἐκ τῶν ίνστρων, ὁ Μταφόν πατήσ-
ηταν γεννημάνος για τὸ θέατρο. Δὲν ἀργοῖς τὴν ἀναδεικνυ-
κήν ἀπό κομπάρους νά γίνη πρωταγωνιστής τοῦ θάσου. Τοὺς
οὐλούς ποὺ ίντεδοντο, τοὺς ἐνδάσκοντες μὲ τέλωνταις δύναμας
Διατυπών ήμοις ή ζωὴ του, η καλλιτεχνικὴ τοῦ δράσας ίπτηζε
σύντομος. Πέθανε πρόωρα καὶ ὁ θανάτος του ήταν ἀποτέλε-
σμα τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν τεχνήν. Μία μέρα, ἐνώ ίντεδοντο
τὸν γέροντα Δόνι Διέγκω τὸν «Σίντ», τοῦ Κονγρηνόν, θέλοντας
νὰ δώση ἀμόη μαργαλείτερη φιουστότητα στὸ πάτιζον του, ἀ-
πό τα σπαθιά του γά τέσσα μᾶτα τὰ πονέωντα γέροντα.

φημε το οικόπεδο να λειτουργεί στα τρέμαντα χειρά του.
Τόσασθι, περνάντως, τὸν ἐπίγνωσε ελαφρών στὸ πόδι.
Καὶ στὸν ἄρχι μὲν, ἡ πληγὴ αὐτῇ δὲν φωνάντων νὰ είναι δύο
τονούς επιβλήθη. «Υστεῖ» ἀπὸ λιγές μέρες δημοσία ἡ πληγὴ ἔ-
γγαγγαρίζει! Οι γυατοὶ ανεκνούντων τότε στὸν γένοτα ή-
θυσαντοῦ ὅτι μάνον ἐάν δεσχόντων νὰ τοῦ γίνη ἐγγέζοις καὶ να
τοῦ κατῆ τὸ πόδι, ὑπῆρχε ἐπιτὶς νὰ σωθῇ. Ο Μπαρόν, σταν τὸ
πόδι του, πάντα μεταξύ των δύο πόδων, έπειτα

ακούσω αυτό, έγινε γεράερων.
— «Δέλναντον! είλε τον γιατρούς του. «Ενας βασιλεὺς τού θεάτρου σάν και μένα, δὲν είνε δυνατόν νὰ έμφανισθῇ έναντίον του λαού του με έντιλο πόδι... Θά σφυριχθῇ, θὰ γιουχαΐσθῃ καὶ δηλαδός!...»

Κατόπιν της ἐπιμόνων αὐτῆς ἀρνήσεως του, κανένας γιατρὸς δὲν ἐτόλμησε νό ἐπέμβη χειρουργικῶς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νό πεθάνη ὁ Μπαφόν ἀπὸ γενικὴ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος στὰ 1655.

XIAIA DYO

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΠΑΡΑΞΕΝΑ, ΠΑΡΑΔΟΞΑ

·Ο γάμος τῶν νεκρῶν.

"Ενα ἄπο τὰ περιεργότερα ἔθιμα τῶν Κινέζων είνε καὶ τὸ τοῦ γάμου τῶν νεκρῶν. "Οταν δηλαχθῇ ἀπόσταση ἐνας νεός, οἱ γονεῖς του γάν τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὴν αἰώνια τιμωρία τοῦ ἀγάμου βιού, φροντίζουν ἔστον καὶ μετὰ θάνατον, νί τὸν ἔζηγμωσον....

Κάποιος περιηγητής άναφέρει σχετικώς τό εξής : Σ' ένα χωρό της Αφρικής Σαντούγια μια φτωχή κήρη έχασε το γόνο της, μόλις δεκαεπτάσσαρων έτών και ήταν άπωρη γηράτη της ηλικίας πεθαίνει ανίταντρος. Μερικοί διώνα πονετούσι γείτονες της την έπιληφορδάραντος οτι στην πόλη Σαντράγια έπειρε κάποια οίκογένεια, που είχε γαστει κι αυτή πρό δύο λίγων καρδού την κόρη της σε ήλικια δύοκα έτών. Ή ίχνα, μόλις το έμαθε αύτο, φρόντισα να σχετισθῇ με την έν λόγω οίκογένεια και δέι πρόγραμαν ή άρχισαν να διαπραγματεύεται το γάμου των δύο νεαρών. Σε λίγη ώρα και ή ήμερα οι γαμήλιοι τελετής. Το φέρετρο της νεαρᾶς έζηχτη από τον οίκουγενειακό τάφο και με μονιμές και συνοδεία μετεφεύσθη στον τάφο του νέου, διπού έταξε χώρα ν έπιστομας γημήλιος τελετή. άπωλλαχτα δύος γίνεται και με τούς Σαντούγιαν...

Τὸ μενδέαςι καὶ τὸ μετεπλάσιον

Καθόδης πληροφορούμενα από τα ξένα περιῳδικά, μια μεγάλη έκτασις μεταλλίων χάλκου στη Βόρειο Αμερική, από την δύσην οι μέτοχοι έκρεδισαν σε διάσταση διλήγων έτων πολλά έκαποταιμαρία δολαρίων, ανεψυχώνθη από ένα... μονάδι όπως τις άκαδημίες περιεργειών συνθήκες: Στά 1885 κατόπιν έξερεντητής, άφοι έρευνής χωρίς κανένα άποτέλεσμα όλα τα μέρη δύονταν υπέτιθεν οι ίδιοι προχωρούνταν μεταλλία, ταπελήσεις ήναν πράσινο χαριό της περιφερείας δύονταν κουμπήθηκε. Την άλλη μέρα πήρε από' εκεί κάποιον φίλο του για νά ρέσεισαν θυσήσαν την έξερεντησ. Στό δρόμο βοήχησαν ένα γηραλέο και αδύνατο μονάδι, στό δύοτο λιφτοφορωτα τις άποστενές τους και συνέβασαν την πορεία τους. Κατά τό πεσμέριμη έδεσαν το ζευκά πάτω μέδα ένδυτος πά' γέγιασαν ν' ανατανόθην. Τό μονάδι όπειδη ένοχελειτο από τα κουνούπια λιποτούσε διαρκώς. Σέ μάτι στηγανώντα κατέβησαν στό διάταξη το πόδι του στη γη, οώστε ανεπτήδησαν σπινθήρες και πλησιάζοντας παρετήρησε στη μέρος έκεινην μάτι πλούσιατά φέλαια χάλκου. Μετά την άποδητη απήνη αναζάψηνή γήγετη δίξη σχετικά με την κατοχή του μεταλλείου, γιατί δι ονοκοινών του ζώου έξητούσε το τοτό της ιδιοκτησίας. Τό δικαιωτηρίου, ένωσαν τον δύοτον κατέψηγαν οι άντικοι πρός λόγον της διαφοράς των ανέγνωσισ ως δικαία την άπωτησι του κυρίου τον μονάδινο και ή κινητής τον μεταλλείου παρεχούρησαν και στούς τούς.

Πρωτότυπη έκδοσης

Σει μια Γερμανική πόλη κάποιων καινοτόμενος έξεδικήθηκαν τών άσφυστων τρόπο της ράπτη τους, ο διοικητούς των ζάλησης στο όραμα ήταν καινούργιο κοστούμι. Φόρεσε δηλαδή τα καυρωμένα φούγανα και πέρασε πίσω στην φάρη του την έντις έπιγραφα: «Αδτή η Ελευθή φρεσκά προσέχετα από το έμποροοστικό κατάπτυμα της Ν.». . .

Αρχές λοιπόν να πεμφέται τά κυνώτερα κέντρα της πόλεως προκαλώντας τή γενική περιέργεια και είνθιμα. Όρθιας του φυσική έδρωσαρατήθη ἐν ἀναγκάστηκε νά τὸν ἀποζημιώσῃ γενναιότατα, για νὰ πάψῃ τὴ δισφήμηση τοῦ καταστήματος του.

Τὰ αὖντα τοῦ Μπόζκου

Γιά τό διάσημα ταχινιστύλων οργάδα Μπόσκο δηγονται μεταξύ των ἄλλων καί τό ἔξις ἀνέκθοτο: Μιὰ φορά καθώς περνοῦσε ἀπό την ἀγορά τοῦ Ἀλγερίου, σταυράτησε μαρόβος ὁ ἔναν "Αραβα, ποὺ καθόταν σταυρότοδί καὶ πουλούσε αὐτά.

— Πόσο πουλᾶς τ' αὐγά; τὸν ϕώτησε.

— Μιὰ πεντάρα τὸ ἔνα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος,

— Πολὺ φτηνὰ τὰ δίνεις, μιτάριτα, γιατὶ σήμερα τὸ πάγκα λέγουν μεγαλείτερη ἀξία, είτε ὁ Μπόσκο.

Ταυτοχρόνως ἀγύρθασε δύο αὐγά στὸ πενταλάσιο τῆς πυμῆς τους καὶ σπάζοντάς τα μηροστά στὸν πωλητή, ὃ οὐ ποιῶς τοὺς περιέπαιτες γιὰ τὴν ἀνόσια του, ἔβγαλε ἀπὸ δύο λίρες κρούσις. Ο πολητής βλέποντας αὐτὸν τὸ πληκτικὸν γγυνόν ἔσπασε ἀμέσως ὅπα τὸ αὐγά του, χωρίς, ἐνοεῖται, νὰ βρῇ τίτοπτα μέσα. Τὸ δόλο ἐπιθαν καὶ οἱ δοιαὶ ποι "Ἄφαρες, διὸ ποτοῦ πολυσσαν αὐγά καὶ οἱ δοιοὶ ἐστεπαν γά τὰ σπάσον, μὲ τὴν ἐλιξίδα νὰ βοϊδ ὡμέα λιρές